

СТЕФАН БОНЕВ
КОВЧЕГЪТ НА МАЛКИЯ СТАР
НОЙ

chitanka.info

Моят дом — моята крепост...

Дъждът се изсипваше на такива внушителни талази, че човек би си помислил — ето това е началото на потопа. Началото на края! Иде Божието наказание за всички грехове на човечеството. Вятърът навяваше пороя върху стъклата, блъскаше по прозорците и сякаш се опитваше да ги отвори, за да се настани в стаята. И като не можеше да ги отвори, тряскаше с някоя друга мълния, за да покаже колко го е яд от всичко това.

Човекът се почувства едва ли не благословен, че точно в такова време си е вкъщи. Че не му се налага да излиза навън в този ад. Че същото се отнася и до близките му, които също си бяха у дома.

Почувства се като един малък Ной, който е успял да приюти поне най-любимите си хора, заедно с котката, кучето, папаяла, аквариумите с рибките и хамстерите на внуците. И всичко това — в този изстрадан чрез заеми, ипотеки, нерви и изтискано здраве, маломерен апартамент. В този малък Ноев ковчег, чиито главница и лихви все още не беше успял да изплати, макар че вече се беше пенсионира.

Навън дъждовните капки започнаха да тропат още по-силно, превръщайки се в зърна на градушка. Те тупваха косо в плитките локви на асфалта, а ледените им отломки се разлетяваха във всички посоки. Отиде си реколтата и тази година, клатеше глава човекът. Зеленчуците, плодовете, олиото — всичко щеше поскъпне отново заради тези градушки.

Когато дъждът понамаля и градушката вече се беше изсипала, мъжът отвори широко прозореца, а небето му отвърна с недоволния мърморещ тътнеж на отдалечащите се гръмотевици. Отвън го връхлетя следдъжовната свежест, като че току-що си беше взел бърз душ със студена вода. Усети аромат на цветя и мирис на мокър асфалт. Някъде високо в небето вятърът вече беше подгонил облаците и те си тръгнаха като големи мътни платноходи, освобождавайки лъчите на провиращото през тях слънце.

Свърши се с потопа! Човекът отвори вратата и излезе на терасата. Свежестта го обгърна вече отвсякъде и той се почувства като

новороден. Протегна ръце встрани и нагоре, затвори очи и вдиша дълбоко от пресния въздух. Завладя го чувството, че отново е част от хармонията на природата. Почти материално усещаше невидимите нишки, които свързваха тялото и духа му с дърветата, с тревите, с облаците и вятъра, с високите планински върхове, които надничаха иззад огромните сиви и многоетажни блокове.

Почувства се като малка частица и от Божия промисъл. Не че вярваше кой знае колко в Господ, но не беше и атеист. Беше кръстен и ходеше на църква по Коледа и Великден.

Огледа се. Терасата беше мокра и обсипана с по-едри дори от орех зърна на градушката. Ако това те удари по главата, докато си навън, просто си оставаш на място, помисли си той. После се наведе, за да вземе едно от тях. Изведнъж десният му крак се хлъзна върху едно от тези топчета и той политна рязко, без да успее дори да извика.

Последното нещо, което запечатаха шикоро отворените му зеници, беше отстрият ръб на ръждясалия метален парапет на терасата, който с бясна скорост приближаваше към челото му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.